

Στον αδερφό μου, Στιβ

Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Όλοι οι ήρωες, οι οργανισμοί και τα γεγονότα που αναφέρονται στο μυθιστόρημα είτε αποτελούν προϊόν συγγραφικής έμπνευσης είτε χρησιμοποιούνται στο πλαίσιο της μυθοπλασίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΟΤΑΝ ΠΡΩΤΟΕΙΔΑ ΤΗ ΧΕΔΕΡ ΣΙΜΙΟΝ, ήταν κουλουριασμένη στο κρεβάτι της, στο θάλαμο απομόνωσης της κλινικής, τυλιγμένη με μια λεπτή γαλάζια κουβέρτα. Οι καρποί της ήταν μπανταρισμένοι σφιχτά με επιδέσμους. Τα ξανθά μαλλιά της κάλυπταν το μεγαλύτερο μέρος του προσώπου της. Αλλά ακόμα κι έτσι απέπνεε έναν αέρα φινέτσας· ήταν κάτι στα ψηλά ζυγωματικά της που αχνοφαίνονταν κάτω από το πέπλο των μαλλιών της, στα όμορφα σχηματισμένα φρύδια της, στην αριστοκρατική μύτη της, στο ντελικάτο περίγραμμα των ωχρών χειλιών της. Μόνο τα χέρια της είχαν τα χάλια τους – τα νύχια πριονωτά και τα πετσάκια ματωμένα. Δεν έμοιαζαν δαγκωμένα, έμοιαζαν σπασμένα. Όπως κι η ίδια.

Είχα ήδη διαβάσει το ιστορικό της κι είχα μιλήσει με τον εφημερεύοντα ψυχίατρο που είχε υπογράψει την εισαγωγή της στο νοσοκομείο το προηγούμενο βράδυ. Κατόπιν, είχα συζητήσει με τις νοσηλεύτριες – οι πιο πολλές απ' αυτές εργάζονταν χρόνια στην Ψυχιατρική Μονάδα Εντατικής Θεραπείας κι έβρισκα πάντα πως ήταν η καλύτερη πηγή ενημέρωσης. Εγώ μπορεί να περνούσα από δεκαπέντε λεπτά ως μία ώρα με κάθε ασθενή στις πρωινές επισκέψεις μου, αλλά όλη την υπόλοιπη ώρα ήμουν στο γραφείο μου, στο κτίριο Ψυχικής Υγείας, απασχολημένη με εξωνοσοκομειακούς ασθενείς. Γι' αυτό προτιμώ να έχω πάντα μια νοσηλεύτρια μαζί μου όταν

πρωτοβλέπω έναν ασθενή, ώστε να ενημερώνεται κι εκείνη άμεσα για τη θεραπευτική αγωγή του. Αυτή τη φορά ήταν μαζί μου η Μισέλ, μια πρόσχαρη γυναίκα με ξανθά σγουρά μαλλιά και πλατύ χαμόγελο.

Όταν ο άντρας της Χέδερ επέστρεψε στο σπίτι του το προηγούμενο βράδυ, τη βρήκε σωριασμένη στο πάτωμα της κουζίνας με ένα μαχαίρι δίπλα στο χέρι της. Αμέσως μετά την εισαγωγή της στο νοσοκομείο, η Χέδερ εμφάνισε υπερδιέγερση – έκλαιγε και προσπαθούσε να διώξει από κοντά της το νοσηλευτικό προσωπικό. Ο γιατρός στα Επείγοντα της έκανε εξετάσεις για εντοπισμό ουσιών, αλλά δεν βρήκε τίποτα. Έτσι, της χορήγησαν ένα ισχυρό αγχολυτικό και τη μετέφεραν στο θάλαμο απομόνωσης. Την παρακολουθούσαν διαρκώς από την οθόνη του κλειστού κυκλώματος, ενώ μια νοσοκόμα την επισκεπτόταν κάθε δεκαπέντε λεπτά.

Τη νύχτα, κοιμήθηκε χωρίς διακοπές.

Χτύπησα απαλά την κάσα της πόρτας. Η Χέδερ κινήθηκε ανεπαίσθητα, άνοιξε τα μάτια της κι έπειτα τα ανοιγόκλεισε μερικές φορές. Πλησίασα στο κρεβάτι της. Σήκωσε το βλέμμα και με κοίταξε, έγλειψε τα στεγνά και ξεφλουδισμένα χείλια της και μετά κατάπιε. Μισάνοιξε το στόμα της σαν να ετοιμαζόταν να πει κάτι, αλλά δεν ακούστηκε τίποτα άλλο εκτός από την ανάσα της κι έναν μακρόσυρτο αναστεναγμό. Τα μάτια της είχαν ένα σκούρο μπλε χρώμα.

«Καλημέρα, Χέδερ», είπα με την πιο απαλή φωνή μου. «Είμαι η δρ Λαβουά, η θεράπουσα ψυχίατρος». Όταν είχα το ιδιωτικό ιατρείο μου στο νησί Βανκούβερ, οι ασθενείς μου με έλεγαν Ναντίν. Αλλά από τότε που μετακόμισα στη Βικτόρια, χρησιμοποιούσα τον επίσημο τίτλο μου. Προτιμούσα αυτή τη συναισθηματική απόσταση – αυτός ήταν, εξάλλου, κι ένας από τους λόγους που είχα μετακομίσει εδώ. «Θέλεις λίγο νερό;»

Η Χέδερ κοίταζε κάπου πάνω από τον ώμο μου ανέκφραστη – το πρόσωπό της δεν φανέρωνε θλίψη ή θυμό. Δεν είχε καταφέρει να εξαλείψει τη σωματική της υπόσταση, αλλά η συναισθηματική της υπόσταση είχε σίγουρα εξαφανιστεί.

«Θα ήθελα να μιλήσουμε λίγο, αν δεν σε πειράζει».

Το βλέμμα της με προσπέρασε και προσγειώθηκε στη Μισέλ. Η Χέδερ τράβηξε τη γαλάζια κουβέρτα της και την έσφιξε γύρω της.

«Γιατί... είναι εδώ αυτή;» Η φωνή της έβγαине ψιθυριστή.

«Η Μισέλ; Είναι νοσηλεύτριά μας».

Στον όροφο της Ψυχιατρικής, οι γιατροί συνήθως ντύνονται με συμβατικά ρούχα γραφείου κι οι νοσηλευτές φορούν απλώς κάτι άνετο. Η Μισέλ συνήθιζε να ντύνεται με χαρούμενα ρούχα – σήμερα φορούσε μια μοδάτη ριγέ μπλουζα κι ένα σκούρο τζιν. Αν δεν παρατηρούσε κανείς τη διακριτική κονκάρδα που κρεμόταν από το λαιμό της, μπορεί να μην καταλάβαινε ότι ήταν νοσοκόμα.

Η γλώσσα του σώματος της Χέδερ φανέρωνε την αμυντική στάση της. Ζαρωμένη κάτω από την κουβέρτα, έστρεφε τότε σ' εμένα και τότε στη νοσοκόμα το βλέμμα της που έμοιαζε με παγιδευμένου ζώου. Η Μισέλ έκανε ένα βήμα πίσω, όμως η Χέδερ έμοιαζε ακόμα τρομοκρατημένη. Μερικοί ασθενείς αισθάνονταν σαν να τους στριμώχνουμε, όταν φέρναμε μαζί μας κάποιο νοσηλευτή.

«Θα αισθανόσουν πιο άνετα αν μιλούσες μόνο μαζί μου;» τη ρώτησα.

Εκείνη έγνεψε καταφατικά με μια ανεπαίσθητη κίνηση του κεφαλιού, ενώ μασουλούσε μια άκρη του επιδέσμου της. Ήρθε και πάλι στο νου μου η εικόνα ενός άγριου ζώου που πασχίζει να δραπετεύσει από τα δεσμά του. Έριξα μια ματιά με νόημα στη Μισέλ κι εκείνη κατάλαβε πως μπορούσε να φύγει.

Χαμογέλασε στη Χέδερ και, πριν βγει από το δωμάτιο, της είπε: «Θα έρθω να σε δω λίγο αργότερα, γλυκιά μου. Μήπως χρειαστείς κάτι...»

Μου άρεσε η ζεστή συμπεριφορά της Μισέλ απέναντι στους ασθενείς. Δεν ήταν η πρώτη φορά που την παρατηρούσα. Καθόταν συχνά μαζί τους και τους έπιανε την κουβέντα, ακόμα και στα διαλείμματά της. Την ακολούθησα με το βλέμμα μου, ώσπου να κλείσει πίσω της την πόρτα. Έπειτα, στράφηκα ξανά στην ασθενή μου.

«Μπορείς να μου πεις πόσων χρονών είσαι, Χέδερ;»

«Τριάντα πέντε», είπε εκείνη διστακτικά, κοιτάζοντας γύρω της σαν να συνειδητοποιούσε για πρώτη φορά πού βρισκόταν. Είδα το θάλαμο μέσα από τα μάτια της κι ένιωσα άσχημα για το θέαμα: το μικρό πλαστικό φινιστρίνι στη βαριά μεταλλική πόρτα, το πλεξιγκλάς αντί για τζάμι στο παράθυρο, καταγρατζουνισμένο λες και κάποιος είχε προσπαθήσει να το σκάψει με τα νύχια του για να δραπετεύσει – πράγμα που είχε όντως συμβεί.

«Και πώς λέγεσαι;» τη ρώτησα.

«Χέδερ Ντάνκαν...» Κούνησε το κεφάλι της σαν να συνεργόταν από ονειροπόλημα, αλλά η κίνησή της ήταν αργή, νωχελική. «Σίμιον. Τώρα λέγομαι Σίμιον».

Χαμογέλασα. «Παντρεύτηκες πρόσφατα;»

«Μάλιστα». Πρόσεξα ότι απάντησε «Μάλιστα» και όχι απλώς «Ναι». Φαινόταν μορφωμένη, μεγαλωμένη με τρόπους. Εστίασε το βλέμμα της στη βαριά μεταλλική πόρτα. «Ο Ντάνιελ; Είναι εδώ;»

«Εδώ είναι, αλλά ήθελα να σου μιλήσω πρώτα εγώ. Πόσο καιρό είστε παντρεμένοι με τον Ντάνιελ;»

«Έξι μήνες».

«Και τι δουλειά κάνεις, Χέδερ;»

«Δεν δουλεύω τώρα, αλλά παλιότερα δούλευα στο μαγαζί. Φροντίζουμε τη Γη».

Παρατήρησα ότι χρησιμοποίησε ενεστώτα.

«Είσαι κηπουρός ή σχεδιάστρια εξωτερικών χώρων;»

«Δουλειά μας είναι να φροντίζουμε και να προστατεύουμε τη Γη».

Στο άκουσμα αυτής της φράσης, ένιωσα το στομάχι μου να πεταρίζει ενοχλητικά. Μου φάνηκαν γνωστά εκείνα τα λόγια, κι η Χέδερ τα είχε προφέρει σαν να απάγγελλε κάτι που είχε ακούσει πολλές φορές. Τα επαναλάμβανε σαν να τα είχε αποστηθίσει παρά σαν να απαντούσε με δικά της λόγια.

«Έμαθα πως πέρασες δύσκολη νύχτα», είπα εγώ. «Θα ήθελες να μου πεις τι συνέβη;»

«Δεν θέλω να είμαι εδώ».

«Είσαι στο νοσοκομείο γιατί έτσι προβλέπει ο νόμος σχετικά με την ψυχική υγεία. Αποπειράθηκες να κάνεις κακό στον εαυτό σου και δεν θα θέλαμε να ξανασυμβεί κάτι τέτοιο. Γι' αυτό, θα σε βοηθήσουμε να γίνεις καλά».

Η Χέδερ ανακάθισε στο κρεβάτι της και, καθώς στηρίχτηκε στο στρώμα, οι φλέβες της διαγράφηκαν ξεκάθαρα. Παρατήρησα πόσο λεπτά ήταν τα χέρια της. Τα μπράτσα της έτρεμαν, λες κι η προσπάθεια να στηρίξει το κορμί της ήταν εξουθενωτική.

«Ήθελα μόνο να γλιτώσω απ' όλα αυτά». Βούρκωσε και τα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της κι έσταξαν από την άκρη της μύτης της. Ένα δάκρυ προσγειώθηκε στο μπράτσο της. Εκείνη στράφηκε και το περιεργάστηκε έκπληκτη, λες και δεν είχε ιδέα από πού είχε ξεφυτρώσει.

«Από τι ακριβώς ήθελες να γλιτώσεις;»

«Από τις άσχημες σκέψεις. Το μωρό μου...» Η φωνή της έσβησε, το πρόσωπό της συσπάστηκε από ένα μορφασμό, τα δόντια της έτριξαν, σαν να είχε δεχτεί μαχαιριά στα σωθικά.

«Είχες μια αποβολή πρόσφατα, Χέδερ;» Ήξερα από το ιστορικό της ότι είχε αποβάλει πριν από μία βδομάδα, όμως ήθελα να δω αν θα μου έλεγε περισσότερα η ίδια.

Άλλο ένα δάκρυ κύλησε κι έπεσε στο μπράτσο της.

«Ήμουν τριών μηνών έγκυος. Είχα μια αιμορραγία και...» Πήρε μια βαθιά ανάσα κι άφησε τον αέρα να βγει αργά ανάμεσα από τα κλειστά της δόντια.

Έμεινα σιωπηλή για λίγο, για να της δείξω ότι κατανοούσα και σεβόμουν την εμπειρία που είχε ζήσει. Μετά, πολύ μαλακά, της είπα: «Δυπάμαι, Χέδερ. Πρέπει να ήταν πολύ οδυνηρή εμπειρία. Είναι φυσικό να αισθάνεται κανείς θλίψη μετά την απώλεια ενός παιδιού, όμως εμείς μπορούμε να σε βοηθήσουμε να διαχειριστείς τα συναισθήματά σου, ώστε να μη σε καταβάλλουν. Διάβασα στο φάκελό σου ότι ο γιατρός σου σου είχε συνταγογραφήσει αντικαταθλιπτικά πέρσι. Τα παίρνεις ακόμα;»

«Όχι».

«Πότε τα σταμάτησες;»

«Όταν γνώρισα τον Ντάνιελ». Αντιλήφθηκα τον ελαφρώς αμυντικό τόνο της φωνής της και κατάλαβα ότι αισθανόταν τύψεις που είχε σταματήσει να παίρνει τα χάπια της, αλλά και ντροπή που χρειαζόταν φαρμακευτική αγωγή. Οι άνθρωποι που πάσχουν από κατάθλιψη, πολύ συχνά διακόπτουν τη φαρμακευτική αγωγή τους όταν ερωτεύονται, γιατί οι ενδορφίνες αποτελούν ένα φυσικό αντικαταθλιπτικό του οργανισμού. Κάποια στιγμή, όμως, προσγειώνονται ξανά στη σκληρή πραγματικότητα της ζωής.

«Το πρώτο πράγμα που θα ήθελα να κάνουμε είναι να ξαναρχίσεις να παίρνεις τα αντικαταθλιπτικά σου». Η φωνή μου ήταν ουδέτερη, ανέκφραστη, σαν να της έλεγα: *Δεν τρέχει τίποτα. Όλα θα πάνε καλά.* «Θα ξεκινήσουμε με μια χαμηλή δόση και θα δούμε πώς θα πας. Είδα στο ιστορικό σου ότι είχες περάσει άλλη μια δύσκολη περίοδο πριν από λίγα χρόνια». Είχε κάνει τις προηγούμενες απόπειρές της με χάπια. Και στις δύο περιπτώσεις, την είχαν προλάβει την τελευταία

στιγμή, αλλά τώρα που η Χέδερ είχε προχωρήσει στη χρήση πιο βίαιων μέσων, ίσως να μη στεκόταν τόσο τυχερή την επόμενη φορά.

«Είδα, επίσης, ότι σου είχαν συστήσει να βλέπεις ψυχολόγο. Τον βλέπεις ακόμα;»

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Δεν μου άρεσε αυτός ο ψυχολόγος. Ο Ντάνιελ είναι καλά;»

«Η νοσοκόμα είπε πως έμεινε εδώ όλη νύχτα και πήγε σπίτι μόλις σήμερα το πρωί, για να φέρει μερικά πράγματά σου. Τώρα έχει επιστρέψει και κάθεται στο σαλόνι αναμονής των επισκεπτών».

Η Χέδερ συνοφρυώθηκε, φανερά ανήσυχη. «Θα πρέπει να είναι πολύ κουρασμένος».

«Είμαι βέβαιη πως το μόνο που θέλει ο Ντάνιελ είναι να γίνεις καλά εσύ. Κι εμείς είμαστε εδώ ακριβώς γι' αυτόν το λόγο – για να σε βοηθήσουμε να γίνεις καλά».

Τα μάτια της λαμπύρισαν ξανά από τα δάκρυα κι έμοιαζαν τώρα ακόμα πιο γαλανά, σαν ζαφείρια περιστοιχισμένα από διαμάντια. Ήταν τόσο χλωμή, που διέκρινες κάθε φλέβα στο λαιμό της, όμως δεν έπαυε να είναι απίστευτα όμορφη. Πολλές φορές, ο κόσμος πιστεύει ότι οι όμορφοι άνθρωποι δεν έχουν κανένα λόγο να είναι δυστυχημένοι. Συνήθως, όμως, ισχύει το ακριβώς αντίθετο.

«Θέλω τον Ντάνιελ», είπε. Τα βλέφαρά της είχαν αρχίσει να βαραίνουν, η προσπάθεια που κατέβαλλε για να μιλήσει φαινόταν να απομυζά και τα τελευταία αποθέματα ενέργειας που της είχαν απομείνει.

«Θα του μιλήσω πρώτα εγώ και μετά θα δούμε αν μπορεί να σ' επισκεφτεί για λίγο». Ήθελα πρώτα να βολιδοσκοπήσω τη δική του συναισθηματική κατάσταση, ώστε να μην επιδεινώσει τα πράγματα.

«Εδώ μέσα δεν μπορούν να με βρουν», μονολόγησε για να καθησυχάσει τον εαυτό της, σαν να είχε ξεχάσει ότι ήμουν κι εγώ στο θάλαμο.

«Ποιος φοβάσαι ότι μπορεί να σε βρει;»

«Θέλω να μας αφήσουν ήσυχους, αλλά αυτοί όλο παίρνουν και ξαναπαίρνουν τηλέφωνο». Όσο μιλούσε, σκάλιζε τα πετσάκια γύρω από τα νύχια της κι έκοψε μαζί ένα κομμάτι σάρκας.

«Σ' ενοχλεί κάποιος;» Το ιστορικό της δεν έλεγε τίποτα για παράνοια ή παραισθήσεις, αλλά η μείζων κατάθλιψη, από την οποία προφανώς έπασχε η Χέδερ, μπορεί καμιά φορά να προκαλέσει ψυχωσικά επεισόδια. Ωστόσο, αν υπήρχαν άνθρωποι στη ζωή της που της δημιουργούσαν προβλήματα, θα έπρεπε να το γνωρίζουμε.

Η Χέδερ άρχισε πάλι να μασουλάει τον επίδεσμο με τα δόντια της.

«Εδώ είσαι ασφαλής», της είπα. «Εδώ μπορείς να αναρρώσεις. Μπορούμε να απαγορεύσουμε την είσοδο σε οποιονδήποτε δεν θέλεις να δεις. Και υπάρχει διαρκώς ένας φρουρός ασφαλείας στον όροφο. Κανείς δεν μπορεί να σου κάνει κακό». Αν υπήρχε πραγματικά κάποια απειλή, ήθελα να σιγουρευτώ πως η Χέδερ θα αισθανόταν αρκετά ασφαλής ώστε να μου πει τι συνέβαινε. Αν η αίσθηση απειλής αποτελούσε εκδήλωση παράνοιας, θα έπρεπε και πάλι να αισθανθεί προστατευμένη ώστε να ξεκινήσουμε τη θεραπεία της.

«Δεν ξαναπάω πίσω». Τα λόγια της έμοιαζαν με προειδοποίηση προς τον εαυτό της. «Δεν μπορούν να μ' αναγκάσουν».

«Ποιος δεν μπορεί να σ' αναγκάσει;»

Άνοιξε με κόπο τα μάτια της και συνάντησε τα δικά μου. Διέκρινα μια λάμψη σύγχυσης κι ανησυχίας, λες κι αναρωτιόταν τι μου είχε πει μόλις πριν από λίγο. Αισθάνθηκα ένα

ωστικό κύμα φόβου κι ενός άλλου, απροσδιόριστου συναισθήματος να εκπέμπεται από το κορμί της. Χρειάστηκε να αντισταθώ στην ενστικτώδη τάση μου να τραβηχτώ πίσω.

«Πρέπει να δω τον Ντάνιελ». Το κεφάλι της έγγειρε μπροστά και το σαγόνι της ακούμπησε στο θώρακά της. «Είμαι πολύ κουρασμένη».

«Ξεκουράσου λίγο... Εγώ θα πάω να μιλήσω στον άντρα σου».

Κουλουριάστηκε σε εμβρυακή στάση κάτω από τη γαλάζια κουβέρτα, με το πρόσωπό της στραμμένο στον τοίχο. Το κορμί της τρανταζόταν από ρίγη, παρόλο που έκανε ζέστη στο θάλαμο.

«Βλέπει τα πάντα», είπε με φωνή σβησμένη πια, ψιθυριστή.

Είχα ήδη φτάσει στην πόρτα, αλλά σταμάτησα. «Ποιος βλέπει τα πάντα, Χέδερ;»

Αλλά εκείνη δεν απάντησε, μόνο τράβηξε την κουβέρτα και κάλυψε το πρόσωπό της.

Αμέσως μόλις βγήκα στο σαλόνι των επισκεπτών, ένας ψηλός μελαχρινός άντρας πετάχτηκε όρθιος. Ακόμα και αξύριστος, με τις σκιές κάτω από τα μάτια του και το τσαλακωμένο πουκάμισο να κρέμεται έξω από το ξεθωριασμένο τζιν του, ο Ντάνιελ ήταν ελκυστικός. Κρίνοντας από τις ρυτίδες γύρω από το στόμα και τα μάτια του, τον έκανα γύρω στα σαράντα πέντε, όμως είχα την αίσθηση ότι ήταν από εκείνους τους άντρες που όσο μεγαλώνουν τόσο ομορφαίνουν. Το παιδί τους θα ήταν πολύ όμορφο, αν είχε γεννηθεί. Ένωσα ένα κύμα θλίψης για λογαριασμό τους.

Ο Ντάνιελ προχώρησε προς το μέρος μου, με το καφέ δερμάτινο αεροπορικό μπουφάν του κρεμασμένο στον πήχη του κι ένα σακίδιο περασμένο στον ώμο του.

«Πώς είναι; Ζήτησε να με δει;» Η φωνή του λύγισε στην τελευταία ερώτηση.

«Πάμε κάπου να μιλήσουμε ιδιαίτερος, κύριε Σίμιον». Τον οδήγησα από το διάδρομο σε μια από τις αίθουσες συνεδριών, προσπερνώντας τον επιστάτη που σφουγγάριζε το πάτωμα. Παρατήρησα ότι η πόρτα της αποθήκης πίσω του έχασκε ορθάνοιχτη. Μου κακοφάνηκε κι έκανα μια νοερή σημείωση να το αναφέρω στο νοσηλευτικό προσωπικό.

«Ντάνιελ, παρακαλώ», είπε εκείνος. «Μπορείτε να μου πείτε αν είναι καλά;»

«Δεδομένων των συνθηκών, Ντάνιελ, θα έλεγα πως ναι. Είναι πολύ δύσκολη η κατάσταση που πρέπει ν' αντιμετωπίσει, αλλά κάνουμε ό,τι περνάει απ' το χέρι μας για να τη βοηθήσουμε. Βρίσκεται στο κατάλληλο μέρος».

«Ήταν τόσο πολύ το αίμα...»

Ένωσα άσχημα για τον Ντάνιελ. Ήξερα τι είδους σκέψεις βασάνιζαν το νου του: *Τι θα είχε συμβεί αν είχα γυρίσει στο σπίτι δέκα λεπτά αργότερα; Γιατί δεν είδα τα προειδοποιητικά σημάδια;* Οι συγγενείς των ασθενών συνήθως ανήκουν σε μία από τις εξής δύο κατηγορίες: αυτούς που κατηγορούν τον εαυτό τους κι αυτούς που κατηγορούν τον ασθενή. Πάντα, όμως, έχουν ανάγκη να κατηγορήσουν κάποιον.

«Θα αναστατώθηκες πολύ όταν τη βρήκες έτσι», είπα. «Έχεις κάποιον άνθρωπο να μιλήσεις; Μπορώ να σου συστήσω κάποιον εγώ».

Ο Ντάνιελ κούνησε γρήγορα το κεφάλι του πέρα δώθε. «Καλά είμαι. Θέλω μόνο να είναι ασφαλής η Χέδερ».

Αναλογίστηκα τα τελευταία λόγια που μου είχε πει η Χέδερ. Άραγε, υπήρχε πράγματι κάποιος που την παρενοχλούσε; Ή ο φόβος του Ντάνιελ οφειλόταν στην απόπειρά της;

«Κι εμείς αυτό θέλουμε». Ξεκλείδωσα τη βαριά μεταλλική πόρτα της αίθουσας συνεδριών κι έκανα νόημα στον Ντάνιελ να καθίσει σε μια καρέκλα.

Κάθισε απέναντί μου. Θα περίμενε κανείς ότι η ψυχιατρική πτέρυγα θα ήταν διακοσμημένη με καταπραϊντικά χρώματα, ότι θα είχε μια θερμή και υποστηρικτική ατμόσφαιρα. Όμως, οι καρέκλες με τις αταίριαστες αποχρώσεις του ροζ, του γαλάζιου και του κεραμιδί είχαν ξεμείνει εδώ από τη δεκαετία του '70. Οι γωνιές του γραφείου από μελαμίνη ήταν ραγισμένες και ξεφλουδισμένες, ενώ σε έναν τοίχο υπήρχε ένα ξύλινο ράφι με λίγα μοναχικά και πρόχειρα στοιβαγμένα βιβλία. Ως και το υποτιθέμενο «σαλόνι επισκεπτών», όπου καθόταν τόσες ώρες ο Ντάνιελ, δεν ήταν παρά μερικές καρέκλες αραδιασμένες κοντά στο ασανσέρ. Είναι παλιό το νοσοκομείο. Όμως, τώρα δεν υπάρχουν χρήματα για ανακαινίσεις και, έτσι κι αλλιώς, κανένας δεν έρχεται εδώ για διακοπές.

«Σας είπε για ποιο λόγο...» Ο Ντάνιελ κόμπιασε. Πήρε μια σύντομη ανάσα και συνέχισε: «Για ποιο λόγο προσπάθησε ν' αυτοκτονήσει;»

«Δεν μπορώ να σου πω τίποτα απ' όσα μου είπε η Χέδερ χωρίς την άδειά της. Όμως, θα ήθελα να σου κάνω μερικές ερωτήσεις».

«Φυσικά. Ό,τι θέλετε».

«Ήξερες ότι έπασχε από βαριά κατάθλιψη;»

Ο Ντάνιελ έτριψε το πιγούνι του. Η έκφρασή του σκοτεινίασε. «Από τότε που χάσαμε το μωρό, ούτε έτρωγε ούτε σηκωνόταν απ' το κρεβάτι. Τις περισσότερες μέρες δεν σηκωνόταν καν για να κάνει ντους. Νόμιζα πως ήταν επιλόχεια κατάθλιψη, ή όπως αλλιώς λέγεται τέλος πάντων, και πως χρειαζόταν απλώς ένα διάστημα για να το ξεπεράσει... Σκέφτομαι διαρκώς πόσο σιωπηλή ήταν χθες βράδυ, όταν έφυγα από το σπίτι. Ήμουν βιαστικός, γιατί είχα αργήσει να πάω στη δουλειά μου – τον τελευταίο καιρό κάνω κάποιες βραδινές δουλειές του ποδαριού, για να βγάλω κάτι παραπάνω». Κούνησε το κεφάλι του. «Αν είχα μείνει μαζί της...»

Ο Ντάνιελ ανήκε προφανώς στην κατηγορία των συγγενών που κατηγορούν τον εαυτό τους. Έγεια μπροστά.

«Δεν φταις εσύ γι' αυτό που συνέβη, Ντάνιελ. Αν ήσουν εκεί χθες, θα περίμενε να φύγεις και θα το προσπαθούσε τότε. Οι άνθρωποι που έχουν τόσο σοβαρά προβλήματα όσο η Χέδερ, πάντα βρίσκουν κάποιον τρόπο».

Έμεινε να με κοιτάζει για κάμποση ώρα κι εγώ ευχόμουν να τον είχαν πείσει τα λόγια μου. Μετά, το πρόσωπό του συννέφιασε.

«Οι γονείς της θα το πάρουν πολύ βαριά».

«Δεν το ξέρουν;»

«Έχουν πάει ταξίδι με το τροχόσπιτό τους στη βόρεια Βρετανική Κολομβία. Προσπάθησα να τους τηλεφωνήσω, αλλά μάλλον δεν θα έχουν σήμα εκεί που βρίσκονται. Η Χέδερ δεν τους έχει μιλήσει εδώ κι αρκετό καιρό».

«Με τους φίλους της είχε επαφή;»

«Δεν ήθελε να έχει πολλά πολλά μαζί τους, κι έτσι σταμάτησαν κι εκείνοι να τηλεφωνούν».

Δεν μου έκανε εντύπωση το γεγονός ότι η Χέδερ είχε κάνει πέρα όλο τον κόσμο εκτός από τον Ντάνιελ. Ένα κλασικό σύμπτωμα της κατάθλιψης ήταν η απομάκρυνση από την οικογένεια και τους φίλους.

«Εσύ τι δουλειά κάνεις, Ντάνιελ;»

«Είμαι μαραγκός». Έτσι εξηγιόταν η σωματική του διάπλαση και το βαθύ του μαύρισμα. Χαμήλωσε το βλέμμα στα τραχιά χέρια του και χαμογέλασε. «Ήμασταν από διαφορετικούς κόσμους εγώ κι η Χέδερ. Όμως, από το πρώτο λεπτό που γνωριστήκαμε, αισθανθήκαμε ότι μας ένωνε κάτι βαθύτερο. Κανείς από τους δυο μας δεν είχε ξαναανιώσει έτσι». Με κοίταξε σαν να περίμενε ότι θα τον αμφισβητούσα.

Όμως, εγώ του έγνεψα ενθαρρυντικά.

Ο Ντάνιελ συνέχισε: «Είχε χωρίσει πρόσφατα με τον πρώην της – ήταν πολύ ηλίθιος. Αρχίσαμε να κάνουμε μαζί πεζοπορίες και γιόγκα. Αυτές οι δραστηριότητες έμοιαζαν να της φτιάχνουν τη διάθεση».

Ήταν πολύ καλή η ιδέα του. Η σωματική άσκηση είναι ένας από τους καλύτερους φυσικούς τρόπους αντιμετώπισης της κατάθλιψης.

«Άρα, είχες παρατηρήσει κάποιες ενδείξεις κατάθλιψης πριν παντρευτείτε;»

«Υποθέτω πως ναι... Η Χέδερ είναι απ' αυτούς τους ανθρώπους που προσπαθούν πάντα να φροντίζουν όλους τους άλλους, κι έτσι είναι δύσκολο να καταλάβεις πώς νιώθει η ίδια. Καμιά φορά έμενε απόλυτα σιωπηλή ή έβαζε τα κλάματα, όμως δεν ήθελε να μ' ανησυχήσει, κι έτσι δεν ήξερα για ποιο λόγο στενοχωριόταν. Αλλά όταν έμεινε έγκυος, ήταν πραγματικά πολύ ευτυχισμένη. Διάλεγε ονόματα κι αγόραζε παιχνίδια...» Η φωνή του έσπασε ξανά. «Δεν ξέρω τι να κάνω με το δωμάτιο του μωρού ή μ' όλα αυτά τα ρούχα που του είχε αγοράσει».

Στο μυαλό μου άστραψε στιγμιαία η εικόνα του Πολ να βάφει το παιδικό δωμάτιο της Λίζας φραουλί με ανοιχτοπράσινες ρίγες, επειδή, λέει, το δικό μας παιδί θα ήταν αλλιώτικο από τα άλλα, δεν θα ακολουθούσε τις προσταγές της μάζας. Πράγμα που όντως έκανε – θαύμαζα πολύ αυτό το χαρακτηριστικό της, μέχρι τη στιγμή που ο διαφορετικός δρόμος της την οδήγησε τόσο μακριά μου.

«Ας μην πάσουμε ταυτόχρονα όλα τα θέματα. Θα πρέπει να προχωράμε βήμα βήμα», είπα, τόσο στον Ντάνιελ όσο και στον εαυτό μου. «Αυτά μπορείς να τα σκεφτείς κι αργότερα».

«Πότε μπορεί να έρθει στο σπίτι η Χέδερ;»

«Η εισαγωγή της στο νοσοκομείο έγινε εκτάκτως και παρά τη θέλησή της, έτσι ώστε να την παρακολουθήσουμε. Δεν

μπορούμε να της δώσουμε εξιτήριο, ώσπου να διαπιστώσουμε ότι δεν υπάρχει ο κίνδυνος να βλάψει τον εαυτό της».

«Και αν δοκιμάσει να... Ξέρετε...» Ο Ντάνιελ ξεροκατάπιε. «Να ξανακάνει απόπειρα;»

«Εδώ δεν θα της το επιτρέψουμε. Και δεν θα τη στείλουμε σπίτι, ώσπου να σταθεροποιηθεί η κατάστασή της και να έχει ένα καλό υποστηρικτικό δίκτυο».

«Μπορώ να τη δω; Της έφερα μερικά πράγματα».

Κανονικά, είμαστε πολύ αυστηροί με τις ώρες του επισκεπτηρίου – η Ψυχιατρική ΜΕΘ δέχεται μόνο από τις τέσσερις ως τις εννιά κι όλοι οι επισκέπτες πρέπει να χτυπήσουν το κουδούνι για να τους επιτραπεί η είσοδος. Οι επισκέψεις πριν από το μεσημέρι απαγορεύονται, έτσι ώστε να μπορούν οι ασθενείς να παρακολουθούν τα κατάλληλα προγράμματα και να μπορούμε κι εμείς να κάνουμε τις επιθεωρήσεις μας. Όμως, μου φάνηκε πως ήθελε απεγνωσμένα να τη δει και σκέφτηκα πως η επίσκεψή του ίσως να βοηθούσε και τη Χέδερ να ηρεμήσει και να εγκλιματιστεί.

«Ξεκουράζεται τώρα, αλλά μπορείς να της πεις μια “Καλημέρα”».

Στο ασανσέρ για τον πάνω όροφο, όπου βρισκόταν η Ψυχιατρική ΜΕΘ, δεν μιλήσαμε καθόλου. Ο Ντάνιελ έμοιαζε χαμένος στις σκέψεις του κι εγώ ήμουν απασχολημένη με τη μέτρηση των σφυγμών μου και την εστίαση στην αναπνοή μου. Έπασχα εδώ και χρόνια από κλειστοφοβία, κάτι που υποθέτω ότι θα σόκαρε τους ασθενείς μου αν το γνώριζαν. Υπάρχουν διάφορες τεχνικές αντιμετώπισης, από τον οραματισμό ως τις αναπνευστικές ασκήσεις, αλλά όταν πρωτάκουσα την πόρτα του ασανσέρ να σφραγίζεται, μετά βίας κρατήθηκα να μην πατήσω το κουμπί του συναγερμού.

Χτυπήσαμε το κουδούνι στην πόρτα της Εντατικής και μας άνοιξαν από μέσα. Στην Ψυχιατρική ΜΕΘ, ο νοσηλευτικός σταθμός βρίσκεται πίσω από ένα τζάμι, ενώ δεν λείπει ποτέ κι ένας φρουρός ασφαλείας. Στη μία πτέρυγα της μονάδας φιλοξενούνται οι ασθενείς υψηλής επικινδυνότητας, όπως η Χέδερ, ενώ στην άλλη πτέρυγα τα μέτρα είναι λιγότερο αυστηρά, καθώς εκεί μεταφέρονται οι ασθενείς που δεν χρειάζεται πλέον να παρακολουθούνται τόσο εντατικά. Εφόσον η κατάσταση τους συνεχίσει να βελτιώνεται, μεταφέρονται στον κάτω όροφο, όπου έχουν περισσότερη ελευθερία.

Μια νοσηλεύτρια έψαξε την τσάντα που είχε φέρει ο Ντάνιελ για τη Χέδερ, προκειμένου να βεβαιωθεί ότι δεν περιείχε οτιδήποτε με το οποίο θα μπορούσε να βλάψει τον εαυτό της – έτσι, αφαίρεσε την κορνίζα από τη φωτογραφία του γάμου τους, όπως και τη ζώνη της ρόμπας της. Όταν η νοσοκόμα τελείωσε, έδειξα στον Ντάνιελ μια γωνιά του σαλονιού επισκεπτών, όπου θα μπορούσαν να τα πουν για λίγο μόνοι τους αλλά εντός του οπτικού πεδίου των νοσηλευτών, και στη συνέχεια πήγα να φέρω τη Χέδερ.

Μπήκα στο θάλαμο απομόνωσης και της έριξα μια σύντομη εξεταστική ματιά. Ήταν ακόμα κουλουριασμένη σαν κουβαράκι, με τα χλωμά μπράτσα της τυλιγμένα γύρω από τον κορμό της και τα δύο χέρια της σταυρωτά στους ώμους της, λες και προσπαθούσε να κρατήσει ενωμένα τα κομμάτια της.

«Χέδερ, θα ήθελες να δεις τον Ντάνιελ τώρα;»

Εκείνη τινάχτηκε ελαφρώς στο άκουσμα της φωνής μου κι έπειτα άλλαξε πλευρό, αργά αργά, για να στραφεί προς το μέρος μου. Η φωνή της ήταν ικετευτική και τα μάτια της πλημμυρισμένα από δάκρυα όταν είπε: «Έχω ανάγκη να τον δω».

«Εντάξει, αλλά θα πρέπει να έρθεις μαζί μου, γιατί δεν επιτρέπονται επισκέπτες στους θαλάμους απομόνωσης. Αισθάνεσαι ότι έχεις τη δύναμη να σηκωθείς όρθια;»

Η Χέδερ ήδη ανακαθόταν με κόπο στο κρεβάτι της.

Μόλις μπήκαμε στο σαλόνι των επισκεπτών, ο Ντάνιελ πετάχτηκε όρθιος, αλλά αμέσως μετά πάγωσε βλέποντας την όψη της γυναίκας του, που προχωρούσε δίπλα μου σέρνοντας τα πόδια της, με τους επιδέσμους στους καρπούς της, τις γαλάζιες πιτζάμες του νοσοκομείου και την κουβέρτα τυλιγμένη γύρω από τους ώμους της σαν γεροντικό σάλι.

«Ντάνιελ!» αναφώνησε η Χέδερ.

«Αχ, γλυκιά μου», είπε ο Ντάνιελ και την έσφιξε στην αγκαλιά του. «Μη μου ξαναδώσεις ποτέ τέτοια τρομάρα».

Όταν ένας ασθενής νοσηλεύεται ήδη μερικές μέρες στο νοσοκομείο, τον αφήνουμε μόνο με τους επισκέπτες του, αλλά τώρα ήθελα να δω πώς αλληλεπιδρούσαν μεταξύ τους, ώστε να βεβαιωθώ ότι ο Ντάνιελ δεν ήταν μέρος του προβλήματος. Κάθισα σε μια από τις καρέκλες λίγο παραπέρα.

Ο Ντάνιελ βοήθησε πρώτα τη Χέδερ να καθίσει σιγά σιγά κι έπειτα κάθισε κι ο ίδιος. Η Χέδερ ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του κι εκείνος τύλιξε το χέρι του γύρω από τη μέση της για να τη στηρίξει.

«Συγγνώμη, Ντάνιελ». Η φωνή της ήταν βραχνή από τη συγκίνηση. «Είναι τόσο άδικο για σένα αυτό που έκανα. Δεν είναι σωστό να με φροντίζεις διαρκώς».

Κόκκινη σημαία. Οι αυτοκτονικοί ασθενείς προσπαθούν να πείσουν τον εαυτό τους ότι οι άνθρωποι του περιβάλλοντός τους θα περνούσαν καλύτερα χωρίς την παρουσία τους.

Ο Ντάνιελ της είπε καθησυχαστικά: «Μη λες τέτοια πράγματα. Σ' αγαπάω. Δεν πρόκειται να πάω πουθενά. Θα σε φροντίζω για πάντα». Και σαν για να αποδείξει τα λόγια του, τράβηξε την κουβέρτα γύρω από τους ώμους της και κάλυψε το κενό που άφηναν γύρω από το λαιμό της οι ξεχειλωμένες

πιτζάμες του νοσοκομείου, που είχαν γλιστρήσει αποκαλύπτοντας τις λεπτές κλείδες της.

Ήταν προφανές ότι η Χέδερ δεν φοβόταν τον Ντάνιελ, κι έτσι αποφάσισα να φύγω και να ολοκληρώσω τις επισκέψεις μου στους άλλους ασθενείς. Εκείνη τη στιγμή, όμως, η Χέδερ, μιλώντας σχεδόν ψιθυριστά, είτε κάτι που μου τράβηξε την προσοχή.

«Είπα στη γιατρό ότι παίρνουν διαρκώς τηλέφωνο».

«Δηλαδή, τι της είπες;» Ο Ντάνιελ δεν ακούστηκε θυμωμένος, αλλά οπωσδήποτε θορυβημένος.

«Δεν είπα πολλά, δεν νομίζω τουλάχιστον... Είμαι μπερδεμένη. Και ζαλισμένη. Μου θύμωσες;»

«Όχι, γλυκιά μου, δεν σου θύμωσα. Αλλά ίσως θα ήταν προτιμότερο να μη σκέφτεσαι τίποτα απ' όλα αυτά τώρα και να κοιτάξεις μόνο να συνέλθεις. Όλα τα υπόλοιπα μπορούμε να τα πούμε άλλη μέρα». Είχε μια έκφραση σοβαρή, σαν να προσπαθούσε να βεβαιωθεί ότι η Χέδερ τον καταλάβαινε.

«Δες να ξέρει η Έμιλι... αυτό που έκανα;»

«Όχι. Μάλλον δεν θα της το έλεγαν στο Κέντρο».

Η Χέδερ έγνεψε κι έπειτα σήκωσε το βλέμμα της προς την κάμερα παρακολούθησης στη γωνία της αίθουσας. Είχε στρέψει εκεί το βλέμμα της και όταν πρωτοκάθισε πλάι στον Ντάνιελ, κι εγώ είχα αναρωτηθεί μήπως είχε βρεθεί ποτέ στο παρελθόν σε κάποιο θεραπευτικό κέντρο όπου οι ασθενείς παρακολουθούνταν με κάμερες.

«Υπάρχει κανείς με τον οποίο θα ήθελες να επικοινωνήσω για λογαριασμό σου;» τη ρώτησα.

Η Χέδερ κοίταξε τον Ντάνιελ. Εκείνος κούνησε ανεπαίσθητα κι αόριστα το κεφάλι του κι εκείνη έγνεψε αρνητικά, σαν να συμφωνούσε να αποσιωπήσει όσα δεν ήθελε να αποκαλύψει ο Ντάνιελ.

«Θα με βοηθήσετε να σχεδιάσω μια καταλληλότερη θεραπευτική αγωγή για τη Χέδερ, αν μου πείτε ποιο πρόγραμμα είχε παρακολουθήσει στο παρελθόν», είπα.

Η Χέδερ ακούμπησε το χέρι της στο πόδι του Ντάνιελ και τον κοίταξε με ικετευτικό βλέμμα. Εκείνος είχε στυλώσει τα μάτια του στους επιδέσμους της, αλλά τελικά στράφηκε προς το μέρος μου.

«Κάποτε ζούσαμε σ' ένα κέντρο πνευματικής αναζήτησης στην περιοχή του Τζόρνταν Ρίβερ. Φύγαμε όταν έμεινε έγκυος η Χέδερ, γιατί δεν ήθελε να γεννήσει εκεί. Ορισμένα από τα μέλη μάς τηλεφωνούν ακόμα, για να βεβαιωθούν ότι είμαστε καλά. Είναι καλοί άνθρωποι».

Είχα ακούσει ότι υπήρχε ένα τέτοιο κέντρο στο Τζόρνταν Ρίβερ, ένα πνευματικό ησυχαστήριο που έχαιρε αποδοχής και σεβασμού, όμως δεν ήξερα και πολλά άλλα γι' αυτό το μέρος.

Η Χέδερ είχε ξαναρχίσει να κλαίει κι οι ώμοι της τραντάζονταν.

«Μ' έκαναν να νιώθω πως έφταιγα εγώ που έχασα το μωρό».

«Δεν πιστεύουν στ' αλήθεια ότι φταις εσύ – κανείς δεν πιστεύει κάτι τέτοιο», είπε ο Ντάνιελ. «Προσπαθούν απλώς να βοηθήσουν, γλυκιά μου. Τα πήγαινες τόσο καλά».

Τώρα, η Χέδερ έκλαιγε ακόμα πιο γοερά και το πρόσωπό της έμοιαζε παραμορφωμένο από τις συσπάσεις.

«Δεν μου άρεσε που μας έλεγαν πάντα τι να κάνουμε. Συνέχεια μας...»

«Σταμάτα, Χέδερ, δεν ξέρεις τι λες». Το βλέμμα του Ντάνιελ καρφώθηκε στο πρόσωπό μου, η φωνή του μαρτυρούσε την ανησυχία του κι η έκφρασή του φανέρωνε την απόγνωσή του. «Έχουν ορισμένους κανόνες, δρ Λαβουά, για να μπορούμε να παραμένουμε εστιασμένοι στις δραστηριότητές μας».

Ήταν φανερό ότι η Χέδερ κι ο Ντάνιελ δεν είχαν την ίδια άποψη για το Κέντρο, όμως εκείνη δεν ήθελε να του πάει κόντρα μπροστά μου. Του έριχνε διαρκώς ερωτηματικές ματιές. *Πειράζει που το είπα; Μ' αγαπάς ακόμα;*

Τον κοίταξε επίμονα κι έσφιξε δυνατά γύρω της την κουβέρτα.

«Δεν μ' άφησαν να αποχαιρετήσω την Έμιλι».

Ήταν η δεύτερη φορά που η Χέδερ ανέφερε την Έμιλι.

«Η Έμιλι δεν ήθελε να φύγει μαζί μας, δεν το θυμάσαι; Της αρέσει πολύ στο Κέντρο. Το ξέρω πως σου λείπει, αλλά εσύ πρέπει να φροντίσεις τον εαυτό σου και το μω...»

Η Χέδερ ζάρωσε απότομα, σαν να την είχε χτυπήσει.

«Αχ, γλυκιά μου, συγχώρεσέ με», είπε ο Ντάνιελ. «Από συνήθεια το είπα».

Τα μάτια της Χέδερ σκοτείνιασαν κι έπειτα άδειασαν ξανά, τα χέρια της κρεμάστηκαν δεξιά κι αριστερά από τον κορμό της με τις παλάμες στραμμένες προς τα πάνω – η στάση της φανέρωνε την παραίτησή της.

«Εγώ φταίω που έχασα το μωρό. Μου έχεις θυμώσει».

«Δεν φταις εσύ, Χέδερ. Και δεν σου έχω θυμώσει». Με φωνή τόσο τρυφερή και τόσο θλιμμένη που μου ράγισε την καρδιά, ο Ντάνιελ πρόσθεσε: «Είσαι ό,τι πολυτιμότερο έχω».

«Είπαν ότι έπρεπε να είχαμε μείνει εκεί. Είπαν ότι θα ήταν καλύτερα για το μωρό – κι ίσως είχαν δίκιο. Εγώ σ' έπεισα να φύγουμε... Και τώρα, το μωρό μας πέθανε».

«Χέδερ, σταμάτα». Ο Ντάνιελ της έτριβε την πλάτη. «Μη λες τέτοια πράγματα». Πλησίασε το πρόσωπό του στο δικό της. «Έι, κοίταξέ με». Όμως, εκείνη είχε καρφώσει το κενό βλέμμα της στον τοίχο.

Δεν ήθελα να πιέσω περισσότερο τα πράγματα, ειδικά τώρα που η Χέδερ είχε αρχίσει να αποστασιοποιείται από την

κουβέντα τους, αλλά με ανησυχούσε το γεγονός ότι κατηγορούσε τόσο πολύ τον εαυτό της για το χαμό του μωρού της.

«Γιατί ήθελες να φύγετε από το κέντρο, Χέδερ;»

Εκείνη άρχισε να ταλαντεύεται μπρος πίσω, με τα χέρια τυλιγμένα γύρω από το κορμί της.

«Έλεγαν ότι *όλοι* οι ενήλικες είναι γονείς των παιδιών. Κι έτσι, πρέπει να βοηθούν *όλοι* στην ανατροφή τους. Και τα παιδιά δεν μένουν μαζί σου».

Ο τρόμος που σκοτεινίασε το πρόσωπό της, αποδείκνυε ότι η Χέδερ δεν συμφωνούσε καθόλου με αυτή την αντίληψη.

«Στο Κέντρο πιστεύουν ότι όταν αγαπούν το παιδί πολλές καρδιές, ευνοείται η πνευματική εξέλιξή του», είπε ο Ντάνιελ. «Διαθέτουν άριστα καταρτισμένους παιδαγωγούς».

Σαν πολύ αυστηρούς κανονισμούς είχε αυτό το Κέντρο... Στράφηκα στη Χέδερ.

«Όμως, εσύ δεν ήθελες να μοιράζεσαι το παιδί σου;»

Εκείνη έγνεψε καταφατικά κι έριξε μια ματιά στον Ντάνιελ, που είχε χαμηλώσει και πάλι το βλέμμα του στους επιδέσμους της. Ήταν προφανές ότι η Χέδερ ήθελε να δώσει κι άλλες εξηγήσεις, όμως τελικά άπλωσε το χέρι της κι έπιασε το χέρι του Ντάνιελ. Εκείνος της το έσφιξε για μια στιγμή.

«Ωστόσο, νομίζω πως είχα άδικο», είπε η Χέδερ. «Έπρεπε να είχαμε μείνει εκεί. Αν είχαμε μείνει, δεν θα απέβαλλα».

«Πού το ξέρεις ότι δεν θα απέβαλλες αν έμενες εκεί;» ρώτησα. «Σας είπαν τ' άλλα μέλη ότι φταίγατε εσείς;»

«Δεν είπαν ότι φταίγαμε εμείς», είπε ο Ντάνιελ. «Απλώς ανησυχούσαν ότι η μετακόμιση θα άγχωνε τη Χέδερ και θα την επιβάρυνε».

Με άλλα λόγια, είχαν υπαινιχθεί ότι έφταιγε εκείνη.

«Πώς λέγεται αυτό το Κέντρο;» ρώτησα.

Ο Ντάνιελ ανακάθισε και όρθωσε περήφανα τους ώμους του.

«Το Ποτάμι της Ζωής».

Μια ενοχλητική σκέψη ξεπρόβαλε στο πίσω μέρος του μυαλού μου κι αμέσως μετά το στομάχι μου σφίχτηκε από το φόβο.

«Ποιος το διευθύνει;»

«Ο Άαρν Κουίν. Είναι ο διευθυντής όλων των προγραμμάτων στο Κέντρο».

Άαρν Κουίν. Είπε «Άαρν Κουίν».

Δεν ήταν δυνατόν να είναι ο ίδιος άνθρωπος.

Η Χέδερ είπε ψιθυριστά: «Τα περισσότερα μέλη το αποκαλούν “Κοινόβιο”».

Κοινόβιο. Χρόνια είχα να ακούσω αυτή τη λέξη. Ούτε κι ήθελα να την ξανακούσω ποτέ. Έμεινα να κοιτάζω τη Χέδερ, προσπαθώντας να σκεφτώ, με τον παλμό της καρδιάς μου να βροντάει μες στα αυτιά μου.

«Δρ Λαβουά;» Τα γαλανά μάτια της ήταν γεμάτα θλίψη και πόνο. «Εσείς πιστεύετε ότι φταίω εγώ που πέθανε το μωρό μου;»

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα, ώσπου να επανεστιάσω τη σκέψη μου. *Έχεις ασθενή που χρειάζεται τη βοήθειά σου.*

«Όχι, δεν πιστεύω ότι φταις εσύ. Πήρατε την απόφαση που θεωρούσατε σωστότερη για το παιδί σας. Φροντίσατε να είστε καλοί γονείς». Συνέχισα να μιλάω για ένα-δυο λεπτά ακόμα, ακούγοντας κι η ίδια αυτά τα παρηγορητικά λόγια. Όμως, μες στο κεφάλι μου αντηχούσε μια μονότονη βοή, ο ήχος της μοίρας που συγκρούεται με τη ζωή. Γιατί αυτό που δεν μπορούσα να τους πω ήταν πως ήξερα τον Άαρν Κουίν.

Ήξερα πολύ καλά ποιος ήταν.

